



Blogul privat al lui

**JOE
COWLEY**

DE
BEN DAVIS

**TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ:
SORIN PETRESCU**

CORINT JUNIOR

Duminică, 1 ianuarie

BUN. Să-i dăm drumul!

Blogul ăsta este setat pe acces privat, da? Bafta mea dacă o fi să devină viral.

OK, e clar că-i privat.

Așadar, uite care-i treaba. Am hotărât să-mi fac blog. Unul personal. E ca un soi de jurnal, dar nu-i jurnal, pentru că jurnalele sunt pentru fete.

Ideea este că mă va ajuta să-mi limpezesc gândurile și să găsesc unele soluții pentru viața mea, căci, sincer să fiu, mai rău de-atât nu se poate.

Nu mai departe de anul trecut, pe LISTA DE NECAZURI am avut așa:

- Mama și tata au divorțat.
- Tata s-a combinat cu Svetlana, care pare cu un milion de ani mai tânără ca el și este rusoaică.
- Mama a început să se vadă cu Jim, zugravul, și totuși crăpătura din tavanul camerei mele continuă să se mărească pe zi ce trece.
- A fost cât pe ce s-o pup pe Louise Bentley la bâlci, dar până la urmă am vomitat drept pe ea – mi-era greață din pricina caruselului.
- Din motivul pomenit mai sus, la școală m-am ales cu porecla Borâtură.
- Idiotul de Gav James și-a întetit campania de persecuții împotriva mea – o dată, a ajuns chiar să mă bage într-un tomberon, cu capul în jos, obligându-mă să stau acolo toată pauza de masă.

NU SE MAI POATE AȘA! Trebuie să fac ceva, altfel o s-o sfârșesc precum Morris Nebunul, tipul din parc care se crede Iisus.



La sfârșitul următorului trimestru, o să fiu **O PERSOANĂ COMPLET DIFERITĂ**. Și pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să fac următoarele chestii:

- să i-o plătesc lui Gav pentru tot rahatul pe care mi l-a făcut;
- să fiu mai respectat;
- să sărut o fată. O fată adevărată, în carne și oase. O grămadă de alți tipi de paispe ani se pupă cu fetele, dar mie nu mi-a ieșit nimic. Dacă voi face asta, în mod cert voi deveni mai respectat, și nimeni nu-și va mai permite să mă altoiască în fiecare zi peste ceafă pe coridor. Dar trebuie să fie o fată reală. Dosul palmei mele nu se ia în considerare.

Printre celelalte țeluri ale mele: să-l învăț pe papagalul meu idiot, Syd, să spună „Joe e bărbat adevărat” și să adun îndeajuns de mulți bani pentru ca eu, Harry și Ad să mergem în sfârșit la *BUZZFEET*. Simplu.



Lisa Hall

Lisa Hall

LISA

Miercuri, 4 ianuarie

Dând filmul înapoi, mă gândesc că n-ar strica să încerc din nou cu Louise Bentley. Făcusem deja un oarecare progres, înaintea incidentului de la carusel, cu vomitatul. Poate că e pregătită să uite și să ierte?!

Problema este că nu ea e fata de care-mi place cu ade-vărat. Nu chiar. Sunt obsedat dintotdeauna de o altă fată. **Lisa Hall.** Doar scriindu-i numele și aud în cap coruri de îngeri. Tipa este PERFECTĂ.

Dar se uită numai la tipi răi și idioți, cum ar fi cimpan-zeu-ăla de Gav James, cu care e combinată acum. De câte ori îi văd împreună, mă simt ca și cum aș primi o copită în stomac. Știu că aș fi mult mai potrivit pentru ea.

Cu toate astea, mă îndoiesc că știe măcar că exist. În patru ani, dacă am schimbat zece cuvinte. Cel mai aproape de ea sunt la orele de cultură generală, când mă holbez la ceafa ei. Știu că sună înspăimântător, dar ce altceva aș putea să fac? Ori de câte ori mi se adresează, parcă mi se lipește limba de cerul gurii. Odată, a întors capul și m-a întrebat cât e ceasul, iar eu i-am răspuns: „Septembrie”. Eram în aprilie.

Nu știu ce este în neregulă cu mine. Pot să gândesc limpede, dar, undeva pe drumul dintre creier și gură, se amestecă toate și fie bat câmpii ca un idiot, fie spun ceva jignitor.

Singura cale pe care mă pot exprima așa cum trebuie este prin intermediul desenelor mele. Iau în calcul să adaug câteva dintre ele și pe blogul ăsta, în cazul în care și aici o să-mi dea cuvintele de furcă. De fapt, poate că ar trebui să renunț să mai sporovăiesc atâta și, în schimb, să car cu mine peste tot blocul de desen și să comunic cu ajutorul desenelor?! Hm, nu, aș face scurtă la mână.

Bun, o să sune ridicol, dar, din cine știe ce motiv, îmi imaginez că în creierul meu este o cameră de control plină de computere, cadrane și lumini intermitente, oarecum asemănătoare celei de pe **USS ENTERPRISE**, în care lucrează omuleții aceia în halate.

Principalul personaj din camera de control este comandantul, pe care l-am botezat Norman. Poartă ochelari și e pe cale să chelească, dar este sensibil și are grijă de mine să nu fac ceva aiurea. Însă, recent, un alt personaj din camera de control s-a trezit că are mai multe de spus. Este mai tânăr ca Norman, are părul ciufulit și, dintr-un motiv anume, este american. Numele lui este Hank.

Cu câțiva ani în urmă, am fost în vacanță în Spania. Mama și tata se ciorovăiau în cameră, așa că eu am coborât singur la piscină. După o vreme, s-a apropiat de mine o fată și a început să-mi vorbească. Tipa era super, iar inima mea a început să bată așa de iute, că o simțeam în... nas. **ÎN NAS!**

